

modtage indberetninger om lejeforhøjelser, kan fungere straks ved afgivelse af varslinger herom, foreslås det dog, at reglerne for instituttet (bestemmelserne i kapitel V) træder i kraft den 1. januar 1967.

Lovforslaget, der fremsattes og behandlede sammen med det foran omtalte forslag til lov om leje, er sammen med dette et led i rækken af de forslag, der skal udfylde rammerne i de boligpolitiske forligsaftaler af 18. januar 1966, som blev truffet mellem socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti og det radikale venstre. De to lovforslag skal tilsammen afløse den gældende lejelov.

Når den gældende lejelov foresloges afløst af to love, var det — som boligministeren bemærkede i sin fremsættelse — ud fra praktiske hensyn. Lejelovens ekstraordinære bestemmelser var allerede afviklet i dele af landet og forudsattes afviklet i yderligere områder, efterhånden som normaliseringsforanstaltningerne tilvejebragte forudsætningerne herfor ved en rimelig balance mellem udbud og efterspørgsel af boliger.

Ved 1. behandling i folketinget var der blandt forligspartiernes ordførere enighed om, at ministeren ved udformningen af de bestemmelser, der vedrørte forliget, nøje havde fulgt de retningslinjer, som var aftalt. Også de øvrige bestemmelser, der var optaget i lovforslaget, fik stort set tilslutning fra de nævnte ordføreres side.

Mens *Axel Ivan Pedersen* (S) ikke fandt det forsvarligt at søge lovforslagene gennemført inden tingets sommerferie, idet en sådan fremgangsmåde ikke ville give tid til en tilstrækkelig grundig udvalgsbehandling, var både *Guldborg* (V) og *Hastrup* (KF), af den opfattelse, at det måtte være muligt gennem et intensivt udvalgsarbejde at færdigbehandle lovforslagene inden det nævnte tidspunkt.

Kai Moltke (SF) ville betegne det som lovjaskeri, hvis to så komplicerede stykker lovgivningsarbejde skulle søges gennemført på så kort tid, og opfordrede stærkt til, at der blev givet tid til en grundig udvalgsbehandling.

Rimstad (Uafh), fandt, at lovforslagenes udformning havde forskubbet forligsaftalernes balance, således at de var præget af lejerinteresser på bekostning af husejernes berettigede krav på en retfærdig behandling. De ville også gøre det vanskeligt at nå frem til forligets hovedmålsætning: en afbalanceret frigørelse af boligmarkedet. Han var derfor betænkelig ved lovforslagene, men ville afvente udvalgsbehandlingen, før han tog endelig stilling.

Heller ikke *Niels Westerby* (LC) mente, forslagene var egnede til at føre frem til et frit boligmarked. Man ville antagelig, når hensås til den forventelige udvikling i bygningsomkostningsniveauet, om 8-9 år stå i en lignende situation, hvor der måtte foretages nye vurderinger og nye gradvise forhøjelser måtte iværksættes. Han